

Dragi Mirko

V ponedeljek 30. marca si nam sporočil, da odhajaš. Toda zakaj tako hitro.....in zakaj prav tja?

Odgovora najprej nismo želeli slišati in mu verjeti, vendar smo kmalu dojeli, da si sklenil krog življenja in smrti na pragu pomladi.

Trenutek spoznanja o naši minljivosti je bil tisti ponedeljek podoben pritajeni svetlobi, ko luna sredi dneva za nekaj časa zakrije sonce, ko zapiha lahen veter, ko ptice obmolknejo. Vendar življenje gre naprej in smrt z njim, saj je njegov nepogrešljivi del.

Dragi Mirko

Danes smo prišli k tebi tudi tvoji nekdanji sodelavci v milici in policiji, da te pospremimo na tvoji zadnji poti in se ti zahvalimo.

Tukaj prisotnemu žalnemu zboru, želim predstaviti tvojo poklicno pot v milici in policiji.

Skrb za varnost ljudi je utirala tvojo poklicno pot, zaradi česar si hitro napredoval in tako menjal delovna in bivalna okolja.

Junija leta 1976 si prvič ponosno oblekel uniformo miličnika pripravnika na Postaji milice Ormož.

Leta 1977 si končal šolo za miličnike v Mariboru. Obogaten s strokovnim znanjem si se vrnil na Postajo milice Ormož, kjer si leta 1979 napredoval v pomočnika vodje varnostnega okoliša, naslednje leto že v vodjo varnostnega okoliša, kar je v tistih časih pomenilo enega od pomembnih stebrov zagotavljanja varnosti v lokalni skupnosti.

Te naloge si odgovorno in uspešno opravljal vse do leta 1982, ko te je življenjska pot zanesla na Zgornjo Velko. Na takratnem Oddelku milice Zgornja Velka si takoj napredoval v pomočnika komandirja oddelka in si nabiral tudi vodstvene izkušnje, ki si jih v nadaljevanju poklicne kariere še nadgrajeval. Na tem oddelku si delo opravljal 3 leta.

Od leta 1985 do junija 1991 si opravljal delo na Postaji mejne milice Šentilj kot vodja izmene. To delo ti je pomenilo nov izziv, novo izkušnjo, novo znanje. Neposredno si vodil veliko število miličnikov, občasno tudi iz drugih enot.

Delo na enem največjih mejnih prehodov v Evropi, sodelovanje s carinsko in drugimi službami na mejnem prehodu, avstrijsko finančno stražo in žandarmerijo, je bilo zate privilegij, obveznost in odgovornost. Vse si obvladal in bil vzgled ostalim.

Prihajali so drugačni časi, in veselili smo se odločitve slovenskega naroda, da bomo naposled dobili svojo lastno državo. Ampak to je bilo potrebno obraniti.

Klic domovine Slovenije, ki je morala obraniti svojo odločitev o samostojnosti in neodvisnosti, te je napotil v kraj, kjer si začel svojo poklicno pot – v Ormož – na južno mejo. Še pred dnevom državnosti 25. junija 1991 si z nekaterimi policisti iz Šentilja odšel na Policijsko postajo Ormož in od tam na kontrolno točko, kasneje mejni prehod, Središče ob Dravi.

Dragi Mirko

Verjamem, da tukaj med nami ni nikogar, ki ne bi poznal tvoje odločnosti in vztrajnosti pri obrambi mejnega prehoda Središče ob Dravi ob napadu jugoslovanske vojske, ki je kasneje iz obupa in nemoči razdejala objekte na mejnem prehodu.

Odločno so se agresorju uprli tudi v Ormožu, Kogu in okoliških krajih.

Ob tem se moramo, Dragi Mirko, spomniti še na tvoja brata: Slavkota in Zvonkota, ki sta kot dolgoletna rezerva miličnika in policista skupaj s tabo delovala v obrambnih in borbenih aktivnostih na območju Policijske postaje Ormož. Bratje ste bili pri obrambi domovine v prvih borbenih vrstah in pri tem pripravljani žrtvovati tudi svoja življenja. Vaša mama in žal že pokojni oče, vaše družine, kot mi vsi tukaj, smo ponosni na vas.

Ob ustanovitvi Postaje mejne policije Središče ob Dravi si leta 1992 postal pomočnik komandirja. Tudi na tem delovnem mestu si bil popolnoma predan delu, odgovoren in vreden zaupanja, kar so opazili tvoji sodelavci in nadrejeni, zato si bil leta 1994 imenovan za namestnika komandirja. Še bolj si se trudil

tako na strokovnem kot organizacijskem področju. Posebej je potrebno izpostaviti tvoje aktivnosti za izboljšanje delovnih pogojev za policiste na cestnem in železniškem mejnem prehodu Središče ob Dravi in mejnem prehodu Ormož. Veliko pozornosti si namenil tudi izobraževanju policistov saj si bil odličen mentor. Naloge namestnika komandirja si vestno in predano opravljal do svoje upokojitve meseca aprila 1998.

Dragi Mirko

Bil si miličnik in policist. Državni uradnik s človeško širino in pokončno držo, kar premore le malokdo od nas. Vse kar si dosegel v svoji bogati delovni karieri je bilo plod tvojega lastnega znanja, delavnosti, odgovornosti in odrekanja. Zaradi tega si bil cenjen pri sodelavcih in drugih ljudeh. Velikokrat si službene obveznosti postavil pred družino, ki te je razumela in podpirala.

Vedno si bil ponosen na svojo službo, kjerkoli si delal. Osebna urejenost, spoštljiv odnos do uniforme, sodelavcev in ljudi, ne glede na to kakšne oznake si nosil na ramenih, so vrednote, ki so te krasile vso tvojo poklicno pot.

Za svoje delo v milici in policiji si leta 1988 prejel Bronasti znak zasluge za varnost in leta 1992 Srebrni znak zasluge za varnost. Prejel si še več drugih pohval in priznanj, vendar ti je največ pomenil le stisk roke in iskrena beseda HVALA.

Po upokojitvi so bili pred tabo novi izzivi. Veliko jih je bilo, vendar zate še vedno premalo, saj si želel še toliko narediti vendar ti bolezen, ki si ji dolgo kljuboval, tega ni dovolila. Na svoje sodelavce v milici in policiji nisi pozabil niti po upokojitvi, saj si bil vedno pripravljen pomagati po svojih najboljših močeh.

Dragi Mirko

preden se poslovimo, bi se ti rad zahvalil še v svojem imenu. Najprej za najino globoko in iskreno prijateljstvo in za srečo, da sem te poznal. Bila sva sodelavca in resnična prijatelja. Ti starejši, jaz nekaj mlajši, najprej si napredoval ti, kasneje še jaz. Nič ni zmotilo najinega prijateljstva. Med nama je bilo vedno medsebojno spoštovanje, tako na osebni kot službeni ravni. Pa vendar sem bil

večkrat jaz tisti, ki je potreboval tvojo pomoč, tolažbo in nasvet, in vse to sem vedno dobil.

Samo midva veva koliko radosti in skrivnosti nama je dalo najino prijateljstvo.

Spoštovani žalni zbor

Teško se je v takšnem trenutku posloviti. Za slovo ni nikoli pravi čas, vedno je prezgodaj. Vendar o tem, kdaj je pravi čas, ne odločamo ljudje, ampak naš Nebeški Oče Stvarnik. Vse njegove odločitve so vedno njegova velika in brezpogojna ljubezen, čeprav je mnogokrat ne razumemo.

V najtežjih trenutkih ravno ta ljubezen blaži bolečino duše.

Mirko pogrešali te bomo.

V imenu vseh aktivnih in upokojenih delavcev milice in policije, rezervnih miličnikov in policistov ter članov Policijsko veteranskega društva Sever Maribor, v svojem imenu in imenu moje družine, izrekam družini pokojnega, njegovim sorodnikom in vsem, ki ste ga poznali in imeli radi, iskreno in globoko sožalje.

Večna mu Slava.

Jožef Grah

Svetinje, 5. aprila 2015